

Gheorghe Ghițulescu (Jacques Melancolicul)

i-a conferit astfel lui Jacques mai mult rolul unui comentator, dar a slăbit, într-o măsură, corelația dintre el și restul lumii, din care totuși — oricât a devansat-o — se ivise, și care îi prilejuia atât de amare constatări. Dar experimentul lui Ghițulescu — prin tot ceea ce i-a adus ca cunoaștere și disciplină în gândirea unui rol de complexitate și dificultate acestuia — îl pregătește pentru alte mari roluri din dramaturgia universală.

Gh. Oancea, un minunat actor tânăr, matur în arta sa, nu a vrut nici el pur și simplu să preia linia personajului Orlando din interpretarea precedentă. Și la el, ca și la Ghițulescu, preocuparea de a afla răspunsul propriu la problemele puse de acest rol s-a tradus în imaginea destul de deosebită, pe care a căpătat-o Orlando. Oancea a fost mai înclinat să-l vadă într-o lumină dramatică decât să-l situeze în atmosfera comediei shakespearene ca pe un erou al unei întâmplări cu tilc, care pentru el sfârșește totuși fericit. Orlando al lui Oancea a fost de la bun început mai elegiac, melopeic, rostindu-și în tonuri modulate tristețea, cu conștiința actorului care vrea, cu orice preț, să evite ceea ce a încercat altcineva înaintea lui. Și s-a ferit tocmai de elementul „farmec”, pe care, oricum, Orlando trebuie să-l posede și să-l difuzeze, pentru a justifica însăși destinația lui în piesă.

M. Al.

scrisori către redacție...

Dragi tovarăși,

Aș vrea să-mi exprim satisfacția pentru inițiativa luată de redacția dv., de a-și îmbogăți cuprinsul revistei cu o rubrică nouă care să dea posibilitate zecilor de mii de iubitori de teatru din țară să-și spună părerile despre spectacolele pe care le văd, despre piesele pe care le citesc, în scopul îmbunătățirii mișcării noastre teatrale.

Urmăresc cu regularitate tot ceea ce se publică în presa noastră cotidiană despre viitoarele spectacole. Găsesc că e necesar să se facă mai multe recenzii ale pieselor înscrise în repertoriile teatrelor, înainte și după premieră. Aceasta ar da posibilitate spectatorilor să cunoască piesa din timp și să-și poată alege spectacolul după preferințe. Datorită unei slabe popularizări, multe din piesele contemporane (mă refer la cele care nu sînt publi-

cate) sînt, cunoscute iubitorului de teatru mai mult după ureche. Mulți se orientează — atunci cînd vor să meargă la teatru — după părerile celor care au văzut un spectacol. Cum e și firesc, nu toți spectatorii apreciază piesa la fel, pentru că nu toți au aceleași preferințe, și recomandările lor vor fi, firește, subiective. Spectatorul neavizat află astfel de la unul că piesa este „excepțională”. Vine altul în urma lui și-i spune că e o „catastrofă”. Pe cine să-l creadă?

Altă problemă: programarea neechilibrată a spectacolelor. Uneori, într-o singură săptămînă, o piesă e jucată de patru-cinci ori, iar alta — o singură dată. Cînd totuși piesa pe care urmărești să o vezi a fost programată, ori nu găsești bilete, ori nu o poți viziona din alte motive, ca: serviciu în schimburi, delegații etc. Și atunci trebuie să mai aștepți alte două-trei săptămîni (pentru că, uneori, se întîmplă ca piesa pe care vrei s-o vezi să se joace la acest interval) pînă la viitorul spectacol. De multe ori sînt programate într-o singură săptămînă, la același teatru, spectacole cu piese asemănătoare ca gen. Cred că ar fi bine ca repertoriul săptămînal să fie mai variat, să includă toate genurile de piese pe care le are înscrise teatrul în repertoriul său.

În ce privește teatrul de amatori, joc de mulți ani și am la „activ” cîteva zeci de roluri. Am lucrat sub îndrumarea mai multor instructori, avînd astfel posibilitatea să cunosc metode variate de instruire a amatorilor. Am ajuns astfel să prețuiesc calificarea artistică și pedagogică a celor mai mulți dintre instructori. Am înfălțit totuși instructori care aplică mecanic aceleași metode de lucru, folosite de regizori cu actorii profesioniști, absolvenți ai unui institut de teatru, care, timp de patru ani, au studiat arta dramatică. Instructorii despre care vorbesc nu țin seama de specificul teatrului de amatori, de faptul că aici interpreții sînt foarte diferențiați în ce privește aptitudinile, gradul de stăpînire a artei actoricești, formația artistică, dacă se poate spune. Artiștii amatori sînt ca un material bun în stare brută, care, pentru a putea fi folosit, necesită unele prelucrări. Dacă artiștii amatori nu sînt bine îndrumați, pot ajunge niște cabotini. Cred că instructorul ar tre-

bui să fie un pedagog înzestrat cu mult tact și răbdare, să caute și în afara repetițiilor să predea elementele de tehnică actoricească pe care actorul trebuie să le stăpînească înainte de a începe să-și învețe rolul: dicțiune, mișcare scenică, machiaj etc.

Un fapt care nemulțumește unele colective de artiști amatori îl constituie și numărul insuficient de reprezentații cu aceeași piesă. După premieră, aceste colective mai dau doar unul sau două spectacole cu piesa atît de îndelung și cu dragoste pregătită. Cred că responsabilii culturali din întreprinderi și activiștii de la casele de creație ar trebui să acorde o mai mare atenție programării de spectacole cu piesele intrate în repertoriul formațiilor de amatori.

Ion Teodorescu
ajutor la Uzinele „Timpuri noi”

Redacției revistei „Teatrul”,

S-au scris în anii din urmă foarte multe piese originale. Unii dintre dramaturgii care s-au făcut cunoscuți publicului au trecut de mult pragul debutului. Socotesc că ar fi interesant să apară mai multe lucrări care să cuprindă pe cei mai reprezentativi autori dramatici contemporani. E drept că pînă în prezent au apărut cîteva volume cu piesele Luciei Demetrius, Mihail Davidoglu, Aurel Baranga. De la apariția acestora și pînă acum, ei au mai scris și alte piese. Cărți care să cuprindă în întregime dramaturgia acestora sau a lui Horia Lovinescu, Al. Mirodan, Dorel Dorian, Paul Everac ar suscita un deosebit interes. Utilitatea lor ar putea fi apreciată nu numai de oamenii de teatru, de cercetători, de studenți sau elevi, ci de publicul mare, iubitor de teatru, care ar putea afla în asemenea ediții, sper, pe lîngă textele pieselor, și comentarii critice, aprecieri de sinteză asupra creației autorilor respectivi. Ele ar putea fi ilustrate cu fotografii din spectacolele care au fost montate de diferite teatre din Capitală și din țară sau din străinătate. (După cite știu, parte din piesele dramaturgilor noștri contemporani s-au bucurat de un mare succes și peste hotare.)

Elena Sarosi
profesoară — București